
EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA
PRVI ODJEL
PREDMET JULARIĆ protiv HRVATSKE
(Zahtjev br. 20106/06)
PRESUDA
STRASBOURG
20. siječnja 2011.

Ova će presuda postati konačnom pod okolnostima utvrđenim u članku 44. st. 2. Konvencije. Može biti podvrgnuta uredničkim izmjenama.

U predmetu Jularić protiv Hrvatske,

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući u vijeću u sastavu:

Christos Rozakis, *predsjednik*,
Nina Vajić,
Anatoly Kovler,
Elisabeth Steiner,
Khanlar Hajiyev,
Giorgio Malinverni,
George Nicolaou, *suci*,
i Søren Nielsen, *tajnik Odjela*,

nakon vijećanja zatvorenog za javnost 13. siječnja 2011.,
donosi sljedeću presudu koja je usvojena tog datuma:

POSTUPAK

1. Postupak u ovom predmetu pokrenut je na temelju zahtjeva (br. 20106/06) protiv Republike Hrvatske što ga je 23. travnja 2006. hrvatska državljanka, gospoda Marta Jularić (“podnositeljica zahtjeva”) podnijela Sudu na temelju članka 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (“Konvencija”).
2. Podnositeljicu zahtjeva zastupao je gospodin D. Bučanac, odvjetnik iz Velike Gorice. Hrvatsku vladu (“Vlada”) zastupala je njezina zastupnica, gđa Š. Stažnik
3. Podnositeljica zahtjeva navela je posebice kako mjerodavna pravosudna tijela nisu provela sveobuhvatnu i učinkovitu istragu vezano uz smrt njezina supruga, kako je to propisano člankom 2. Konvencije.
4. Odlukom od 2. rujna 2010., Sud je zahtjev proglasio djelomično dopustivim.
5. Vlada je uložila dodatne podneske vezano uz meritum stvari (Pravilo 59., st. 1.), ali ne i podnositeljica zahtjeva.

ČINJENICE

6. Podnositeljica zahtjeva rođena je 1936. godine i živi u Osijeku.

1. Okolnosti predmeta

7. Događaji o kojima se govori u zahtjevu odigrali su se u Vukovaru, hrvatskom gradu smještenom u blizini granice sa Srbijom koji je bio izložen snažnim napadima Jugoslovenske narodne armije i paravojnih srpskih oružanih snaga tijekom Domovinskog

rata u razdoblju od kolovoza do studenoga 1991. godine koje je završilo okupacijom grada koncem studenoga 1991. U razdoblju između 1992. i 1996. godine Vukovar je bio dijelom područja pod zaštitom Ujedinjenih naroda (United Nations Protected Area - UNPA).

8. Godine 1996., Vijeće sigurnosti Ujedinjenih naroda uspostavilo je Prijelaznu upravu Ujedinjenih Naroda za područje u istočne Slavonije, Baranje i zapadnog Srijema (UNTAES), koja je obuhvaćala i grad Vukovar. Dana 15. siječnja 1998. godine, mandat UNTAES-a je dovršen i započeo je proces prijenosa vlasti na tijela hrvatske države.

2. Činjenice koje se odnose na smrt supruga podnositeljice zahtjeva

9. Prema navodima podnositeljice zahtjeva, dana 17. rujna 1991. nekoliko pripadnika srpskih paravojskih snaga došlo je u njezinu kuću, uzeli su nešto novca i pretražili su kuću tražeći novac i zlatninu. Podnositeljica zahtjeva prepoznala je trojicu od njih kao P.Z., S.Z. i V.Z.

10. Dana 3. listopada 1991., trojica muškaraca odjevenih u uniforme Jugoslovenske narodne armije, uključujući M.S. kojega je podnositeljica zahtjeva osobno poznavala, došli su u obiteljsku kuću podnositeljice zahtjeva u Vukovaru. Udarili su njezinog supruga, A.J., prije no što su ga odveli. Nekoliko minuta nakon toga podnositeljica zahtjeva čula je hlice ispaljene iz automatskog oružja. Uniformirani muškarci tada su također odveli podnositeljicu zahtjeva i njezinog unuka, M.J., zajedno s još nekoliko osoba, uključujući S.M., u vojni stožer. Na putu tamo podnositeljica zahtjeva vidjela je mrtvo tijelo svoga supruga, s raznesenom glavom, kako leži na stazi ispred kuće; osobe koje su ga odvele iz kuće stajale su pored njegovog tijela.

3. Istraga o smrti supruga podnositeljice zahtjeva

11. U jesen 1991. godine podnositeljica zahtjeva prijavila je gore navedeni događaj policijskoj postaji u Vukovaru, koja se u to vrijeme nalazila u Zagrebu.

12. Dana 18. ožujka 1992., Policijska uprava u Vinkovcima podnijela je Vojnom tužiteljstvu u Osijeku kaznenu prijavu protiv desetorice navodnih počinitelja (G.J., M.S., S.S., M.N., B.G., M.K., Z.R., P.N., S.Z. i V.Z.), u kojoj se navodi kako su 3. listopada 1991. predmetne osobe uhitile nekoliko pojedinaca te potom ubile dvojicu njih, uključujući supruga podnositeljice zahtjeva, čime su počinile ratni zločin protiv civilnog stanovništva. Na temelju zahtjeva koji je Vojno tužiteljstvo u Osijeku izdalo 14. svibnja 1992., Vojni sud u Osijeku pokrenuo je 31. kolovoza 1992. istragu protiv desetorice osumnjičenika optuženih za kazneno djelo oružane pobune. Vojni sud također je odredio pritvor za osumnjičenike te je izdao tjeralicu za njima budući da u to vrijeme osumnjičenici nisu bili dostupni hrvatskom pravosuđu.

13. Dana 9. veljače 1993. Vojni sud je saslušao podnositeljicu zahtjeva i njezinog sina. Podnositeljica zahtjeva izjavila je kako je tijekom rujna i listopada 1991., nakon što su srpske snage ušle u Vukovar a prije konačnoga pada grada, nekoliko osoba, uključujući njezine bivše susjede M.S., S.S. i trojicu braće Z., svakodnevno dolazilo u dvorište ispred njezine kuće, svi odjeveni u uniforme Jugoslovenske narodne armije i naoružani puškama i kalašnjikovima, prijeteći podnositeljici zahtjeva i tražeći njezine sinove. Podnositeljica zahtjeva izjavila je nadalje kako je jedna od osoba koje su došle u njezinu kuću 3. listopada 1991. i odvele njezinog supruga bio M.S., no nije znala imena drugih osoba. Nakon nekoliko minuta, dok su ju vodili u vojni stožer, podnositeljica zahtjeva prošla je pored mrtvoga tijela njezina supruga. Njezin susjed, S.M., koji je u tom trenutku bio s njom, znao je imena ljudi koji su odveli supruga podnositeljice zahtjeva.

14. Dana 17. prosinca 1996. Županijsko državno odvjetništvo u Osijeku zatražilo je proširenje istrage na još dvojicu osumnjičenika, Đ. P. i A.G. Optužnica je izmijenjena u

ratni zločin protiv civilnog stanovništva. Također je zatraženo da se pozovu dvojica svjedoka nakon što policija utvrdi njihove adrese. Dana 29. prosinca 1996., Županijski sud u Osijeku zatražio je od policije informaciju o adresama dvojice svjedoka. Dana 9. siječnja 1997., Županijski sud u Osijeku proširio je istragu na Đ.P. i A.G. te je izdao tjeralice za njima. Dana 23. siječnja 1997., policija je dostavila Županijskom sudu tražene adrese.

15. Dana 30. siječnja 1997., podnositeljica zahtjeva i još jedna svjedokinja dale su iskaze pred Županijskim sudom u Osijeku. Podnositeljica zahtjeva poimence je navela jednog od počinitelja, dok je svjedokinja S.M. izjavila kako je vidjela svih dvanaest osumnjičenika na mjestu zločina.

16. Dana 16. svibnja 1997., Županijski sud u Osijeku obustavio je istragu na temelju činjenice što osumnjičenici i neki od svjedoka imaju prebivalište na okupiranom području Republike Hrvatske nad kojim hrvatske vlasti nisu imale nadzor.

17. Republika Hrvatska je ratificirala Konvenciju 5. studenog 1997.

18. Područje istočne Slavonije, Baranje i zapadnog Srijema reintegrirano je u sastav Republike Hrvatske u siječnju 1998.

19. Dana 27. studenog 2000., stvarna nadležnost u ovom predmetu prebačena je na Županijski sud u Vukovaru a istraga je nastavljena.

20. Dana 2. listopada 2001. jedan od osumnjičenika, Đ.B., uhićen je i dao je iskaz pred istražnim sucem Županijskoga suda u Vukovaru. Dana 10. listopada 2001. istražni sudac saslušao je iskaze još trojice osumnjičenika, B.G., Z.R. i S.Z. Dana 11. listopada 2001. Đ.B. je ponovno dao iskaz pred istražnim sucem. Svi osumnjičenici negirali su sudjelovanje u ubojstvu supruga podnositeljice zahtjeva. Dana 5. prosinca 2001. podnositeljica zahtjeva ponovno je dala iskaz.

21. Dana 14. svibnja 2002. Županijsko državno odvjetništvo u Vukovaru zatražilo je provođenje dodatnih istražnih radnji. Dana 13. i 23. rujna 2002. istražni sudac ponovno je uzeo iskaze svjedoka S.M i još dvojice svjedoka. Svjedok D.K., kome je bilo naređeno da zakopa tijelo supruga podnositeljice zahtjeva, izjavio je kako su ga uhitili pripadnici srpskih paravojskih snaga te su ga odveli do mjesta gdje je ležalo mrtvo tijelo supruga podnositeljice zahtjeva. Glava mu je bila raznesena, a tijelo je bilo izrešetano mecima. Svjedok nije mogao imenovati nikoga od uniformiranih muškaraca koji su stajali pored tijela i koji su mu naredili da tijelo zakopa. Drugi svjedok, M.K., nije imao nikakva saznanja o relevantnim činjenicama.

22. Podnositeljica zahtjeva u nekoliko se navrata raspitivala o tijeku istrage, a 17. prosinca 2002. dobila je obavijest da je na Županijskom sudu u Vukovaru pokrenuta istraga protiv S.Z., V.Z. i drugih zbog optužbi da su počinili ratni zločin protiv civilnog stanovništva koja je bila u tijeku.

23. Dana 21. svibnja 2003. istražni sudac obustavio je istragu nakon što je proglašen opći oprost za kazneno djelo oružane pobune. Dana 27. svibnja 2003. tročlano vijeće Županijskog suda u Vukovaru ukinulo je tu odluku uz obrazloženje da je predmetno kazneno djelo već bilo prekvalificirano u ratni zločin protiv civilnog stanovništva prije no što je oprost stupio na snagu. Dana 17. rujna 2003. predmetni spis proslijeđen je Državnom odvjetništvu. Dana 31. listopada 2003. Državno odvjetništvo zatražilo je provođenje dodatnih istražnih radnji.

24. Naručeno je i psihijatrijsko vještačenje svjedoka Z.F. Nalazi vještačenja dostavljeni su Županijskom sudu u Vukovaru 6. veljače 2004. Dana 17. veljače 2004. Z.F. je dao iskaz pred istražnim sucem. Nije imao nikakva posebna saznanja o predmetnim činjenicama. Dodatna saslušanja održana su pred istražnim sucem 28. travnja, 29.

listopada i 15. studenog 2004. U međuvremenu, 20. rujna 2004., istraga protiv G.J. prekinuta je uslijed njegove smrti.

25. Dana 13. siječnja 2005. podnositeljica zahtjeva uputila je žalbu Glavnom državnom odvjetniku zbog neaktivnosti i odgađanja u istrazi o smrti njezina supruga te zbog toga što optuženici nisu bili izvedeni pred sud.

26. Na saslušanju pred istražnim sucem 17. ožujka 2005., svjedokinja S.M. dala je svoj iskaz.

27. Dana 6. travnja 2005. podnositeljica zahtjeva ponovno je dala iskaz. Izjavila je da je još jedan svjedok, A.M., bio nazočan kada su 3. listopada 1991. odveli njezinog supruga. A.M. nije bio pozvan kao svjedok.

28. Dodatna saslušanja održana su pred istražnim sucem 6. i 21. travnja, 15. lipnja, 13. srpnja, 8. kolovoza i 11. studenog 2005. godine.

29. Dana 25. ožujka 2006. podnositeljica zahtjeva podnijela je ustavnu tužbu zbog neaktivnosti istražnih tijela. Ustavni sud odgovorio je dopisom od 31. ožujka 2006. kako tužba podnositeljice zahtjeva nije bila prikladna za postupak pred tim sudom.

30. Na saslušanjima pred istražnim sucem održanima 11. svibnja 2006. i 14. studenog 2007., uzeti su iskazi još nekolicine svjedoka.

31. Postupci identifikacije provedeni su 17. studenog i 9. prosinca 2008. kako bi se utvrdio identitet osumnjičenog M.S. Niti jedan od trojice pozvanih svjedoka, uključujući S.M., nije ga prepoznao kao jednu od osoba koje su odvele supruga podnositeljice zahtjeva. Dana 5. ožujka 2009. istraga protiv M.S. prekinuta je uslijed nedostatka dokaza.

32. Dana 1. srpnja 2009. istražni sudac zatražio je međunarodnu pravnu pomoć kako bi se osumnjičenik A.G. ispitao u Švedskoj. Dana 3. travnja 2009., u odgovoru na zahtjev švedskih vlasti, istražni sudac dostavio je popis pitanja koja je potrebno postaviti A.G.-u. Švedske vlasti ispitale su dotičnog 9. veljače 2010.

33. Dana 31. ožujka 2010. istražni sudac uzeo je iskaz svjedoka M.J.

34. Dana 22. travnja 2010. Županijski sud u Vukovaru obustavio je postupak protiv osumnjičenog M.N. zbog njegove smrti.

35. Dana 27. travnja 2010. kazneno djelo koje se stavlja na teret osumnjičenicima prekvalificirano je u oružanu pobunu. Na temelju te prekvalifikacije te u skladu sa Zakonom o oprost, Županijski sud u Vukovaru obustavio je postupak 30. srpnja 2010.

PRAVO

I. NAVODNA POVREDA ČLANKA 2. KONVENCIJE

36. Podnositeljica zahtjeva prigovorila je što mjerodavne vlasti nisu poduzele sve relevantne i odgovarajuće korake kako bi istražili smrt njezinog supruga, identificirale počinitelje te ih privede pravdi. Podnositeljica zahtjeva pozvala se na članak 2. Konvencije koji glasi:

“1. Pravo svakoga na život zaštićeno je zakonom. Nitko ne smije biti namjerno lišen života osim u izvršenju sudske presude na smrtnu kaznu za kazneno djelo za koje je ta kazna predviđena zakonom.

2. Nije u suprotnosti s odredbama ovog članka lišenje života proizašlo iz upotrebe sile koja je bila nužno potrebna:

- a) pri obrani bilo koje osobe od protupravnog nasilja;
- b) pri zakonitom uhićenju ili pri sprečavanju bijega osobe zakonito lišene slobode;
- c) radi suzbijanja pobune ili ustanka u skladu sa zakonom.”

1. Argumenti strana u postupku

37. Podnositeljica zahtjeva smatra da, tijekom osamnaest godina koliko je proteklo od

ubojstva njezina supruga, nacionalna pravosudna tijela nisu izvršila svoju dužnost i provela učinkovitu i sveobuhvatnu istragu tijekom koje bi se počinitelji zločina identificirali i priveli pravdi.

38. Vlada je tvrdila da se ubojstvo supruga podnositeljice zahtjeva dogodilo 1991. godine, tijekom Domovinskog rata u Republici Hrvatskoj, vjerojatno od strane pripadnika okupatorskih snaga i na području koje nije bilo pod nadzorom hrvatskih vlasti. Hrvatska je vratila kontrolu nad tim područjem u siječnju 1998. a do tog trenutka bilo je veoma teško voditi učinkovitu istragu.

39. Mnogobrojne aktivnosti poduzete su nakon 1998. godine. Međutim, nekim od osumnjičenika i dalje se nije moglo ući u trag. Poteškoće u vođenju istrage također su bile prouzrokovane nevoljkošću svjedoka da se prisjete traumatičnih iskustava vezanih uz rat.

2. Ocjena Suda

40. Sud prije svega primjećuje da navodni počinitelji kaznenog djela nisu bili državni dužnosnici već pripadnici Jugoslovenske narodne armije ili srpskih paravojskih snaga koje su djelovale na teritoriju Republike Hrvatske bez dopuštenja ili suglasnosti hrvatskih vlasti. Stoga će se počinitelji, kada je riječ o odgovornosti tužene države u smislu članka 2. Konvencije, smatrati privatnim osobama.

41. Sud je već utvrdio kako obveza zaštite života prema članku 2. Konvencije, kada se promatra vezano uz opću obvezu Države prema članku 1. Konvencije da će “osigurati svakoj osobi pod svojom jurisdikcijom prava i slobode određene ovom Konvencijom”, zahtijeva postojanje nekog oblika učinkovite službene istrage u slučajevima kada su pojedinci bili ubijeni kao posljedica uporabe sile, bilo od strane državnih dužnosnika ili od strane privatnih osoba (vidjeti na primjer predmet *Branko Tomašić i drugi protiv Hrvatske*, br. 46598/06, st. 62., ECHR 2009-... (izvodi)).

42. Istraga mora biti učinkovita u smislu da je u mogućnosti dovesti do identifikacije i kažnjavanja odgovornih osoba (vidjeti *Oğur protiv Turske* [GC], br. 21594/93, st. 88., ECHR 1999-III). Vlasti posebice moraju poduzeti razumne mjere koje su im na raspolaganju kako bi osigurale dokaze koji se odnose na incident, uključujući, *inter alia*, iskaze očevidaca, izvođenje forenzičnih dokaza te, tamo gdje je to prikladno, obdukciju koja omogućuje potpun i točan uvid u ozljede i objektivnu analizu kliničkih nalaza, uključujući uzrok smrti (za primjer koji se odnosi na obdukcije vidjeti *Salman protiv Turske* [GC], br. 21986/93, st. 106., ECHR 2000-VII; za primjer koji se odnosi na svjedoke vidjeti *Tanrikulu protiv Turske* [GC], br. 23763/94, ECHR 1999-IV, st. 109.; a za primjer koji se odnosi na forenzičke dokaze vidjeti *Gül protiv Turske*, br. 22676/93, st. 89., 14. prosinca 2000.). Svaki nedostatak u istrazi koji potkopava njezinu sposobnost utvrđivanja uzroka smrti ili identificiranja odgovornih osoba mogao bi ugroziti neispunjavanje ove norme.

43. Također mora postojati implicitan zahtjev za brzim i razumnim rokom provedbe (vidjeti predmet *Yaşa protiv Turske*, 2. rujna 1998., *Izvešća o presudama i odlukama* 1998-VI, st. 102.-04. i predmet *Mahmut Kaya protiv Turske*, br. 22535/93, st. 106.-07., ECHR 2000-III.). Mora se prihvatiti mogućnost da će postojati prepreke ili poteškoće koje sprečavaju napredak u istrazi u određenoj situaciji. Međutim, brz odgovor od strane pravosudnih vlasti u istragama koje se odnose na slučajeve uporabe smrtonosne sile u pravilu se može smatrati bitnim za očuvanje povjerenja javnosti u funkcioniranje vladavine prava te za sprečavanje svih oblika tajnog odobravanja ili tolerancije nezakonitih radnji.

44. Iz istih razloga istraga, odnosno njezini rezultati, moraju biti u zadovoljavajućoj mjeri

pod povećalom javnosti kako bi se osigurala odgovornost u praksi kao i u teoriji. Razina uključenosti javnosti koja se traži može varirati od predmeta do predmeta. Međutim, u svim predmetima najbliži rod žrtve mora biti uključen u postupak u onoj mjeri u kojoj je to potrebno kako bi se zaštitili njegovi ili njezini legitimni interesi (vidjeti predmet *Shanaghan protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, br. 37715/97, st. 91.-92., 4. svibnja 2001.).

45. Kada je riječ o konkretnom predmetu, sud primjećuje da je 1991. godine podnositeljica zahtjeva izvijestila hrvatske vlasti da je njezin suprug 3. listopada 1991. bio odveden i ubijen od strane pripadnika srpskih paravojskih snaga ili Jugoslovenske narodne armije.

46. U konkretnom predmetu službena istraga je doista pokrenuta vezano za ubojstvo supruga podnositeljice zahtjeva. Međutim, postojali su ozbiljni nedostaci u načinu na koji se istraga vodila. S tim u svezi, Sud će preispitati samo onaj dio istražnih radnji koji se vodio nakon siječnja 1998. jer prije toga hrvatske vlasti nisu imale nikakav stvaran nadzor nad gradom Vukovarom.

47. Sud prije svega primjećuje da, iako je istraga započela ubrzo nakon ubojstva supruga podnositeljice zahtjeva, nikakvi koraci nisu se poduzeli u razdoblju između siječnja 1998. i 2. listopada 2001. tijekom kojega je jedan od osumnjičenika, Đ.B., bio uhićen i dao je iskaz pred istražnim sucem Županijskog suda u Vukovaru. I dok Sud uvažava činjenicu kako je tuženoj Državi bilo potrebno određeno vrijeme kako bi organizirala pravosudni sustav na ponovno vraćenim područjima, on ipak smatra da se razdoblje potpune neaktivnosti i nedostatka napretka u istrazi u konkretnom predmetu u trajanju od otprilike tri godine i devet mjeseci čini nerazumno dugim, čak i u ovakvim okolnostima.

48. Daljnje istražne radnje usporavale su neobjašnjive odgode. Stoga se nikakve relevantne aktivnosti nisu provodile tijekom sljedećih razdoblja: između 5. prosinca 2001. i 14. svibnja 2002.; između 14. svibnja i 13. rujna 2002.; između 13. rujna 2002. i 21. svibnja 2003.; između 17. veljače 2004. i 6. travnja 2005.; između 11. studenog 2005. i 11. svibnja 2006. te između 14. studenog 2007. i 17. studenog 2008.

49. Ove odgode, zajedno s cjelokupnim trajanjem istražnih radnji, kompromitirale su učinkovitost istrage i imale su negativan učinak na mogućnost utvrđivanja istine.

50. Drugi elementi istrage također se moraju uzeti u obzir. Na primjer, u svom iskazu koji je dao 23. rujna 2002., svjedok D.K. izjavio je kako mu je nekoliko uniformiranih muškaraca naredilo da zakopa tijelo supruga podnositeljice zahtjeva. Iako je istina da svjedok nije mogao imenovati bilo koga od tih ljudi, istražne vlasti nisu uložile nikakav napor kako bi utvrdile može li D.K. prepoznati nekog od osumnjičenika kao te muškarce, na primjer tako što bi organizirale postupak identifikacije s tim ciljem. Nadalje, u svom iskazu koji je dala 6. travnja 2005., podnositeljica zahtjeva izjavila je kako je svjedok A.M. bio nazočan 3. listopada 1991. kada je njezin suprug bio odveden. Međutim, istražne vlasti nisu uložile nikakav napor da pozovu svjedoka A.M. da svjedoči.

51. Sud smatra kako su gore opisani nedostaci dovoljni da se izvede zaključak kako nacionalne vlasti nisu provele odgovarajuću i učinkovitu istragu okolnosti koje okružuju ubojstvo supruga podnositeljice zahtjeva. U skladu s tim, došlo je do povrede postupovne obveze sadržane u članku 2. Konvencije.

II. PRIMJENA ČLANKA 41. KONVENCIJE

52. Članak 41. Konvencije glasi:

“ Ako Sud utvrdi da je došlo do povrede Konvencije i dodatnih protokola, a unutarnje pravo zainteresirane visoke ugovorne stranke omogućava samo djelomičnu odštetu, Sud će, prema potrebi, dodijeliti pravednu naknadu povrijeđenoj stranci.”

A. Šteta

53. Podnositeljica zahtjeva potražuje 50.000 EUR (pedeset tisuća eura) na ime naknade nematerijalne štete.

54. Vlada smatra potraživani iznos prekomjernim i neutemeljenim.

55. S obzirom na okolnosti ovoga predmeta, Sud smatra da je podnositeljica zahtjeva pretrpjela nematerijalnu štetu koja se ne može nadoknaditi isključivo utvrđivanjem postojanja povrede. Presuđujući na pravičnoj osnovi, Sud dosuđuje podnositeljici zahtjeva 30.000 eura s naslova nematerijalne štete, uz sve poreze koji bi joj mogli biti zaračunati na taj iznos

B. Troškovi i izdaci

56. Podnositeljica zahtjeva nije postavila nikakav zahtjev s naslova troškova i izdataka. Stoga joj Sud u tom pogledu ništa ne dosuđuje.

C. Zatezna kamata

57. Sud smatra primjerenim da se zatezna kamata temelji na najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke uvećanoj za tri postotna boda.

IZ TIH RAZLOGA, SUD JEDNOGLASNO

1. *presuđuje* da je došlo do povrede postupovne obveze iz članka 2. Konvencije;

2. *presuđuje*

(a) da tužena država treba podnositeljici zahtjeva, u roku od tri mjeseca od dana kada presuda postane konačnom u skladu s člankom 44. stavkom 2. Konvencije, isplatiti 30.000 EUR (trideset tisuća eura) na ime nematerijalne štete uz sve poreze koji bi mogli biti zaračunati podnositeljici zahtjeva, pretvoreno u hrvatske kune prema tečaju važećem na dan namirenja;

(b) da se od proteka naprijed navedena tri mjeseca pa do namirenja na naprijed navedeni iznos plaća obična kamata prema stopi koja je jednaka najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke tijekom razdoblja neplaćanja, uvećana za tri postotna boda;

3. *odbija* ostatak zahtjeva podnositeljice zahtjeva za pravičnu naknadu.

Sastavljeno na engleskom jeziku i otpravljeno u pisanom obliku 20. siječnja 2011. godine u skladu s pravilom 77. stavcima 2. i 3. Poslovnika Suda.

Søren Nielsen, tajnik odjela

Christos Rozakis, Predsjednik
